

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 267 ■ 12 Ocak 2007 ■ 1 YTL

**Cumhurbaşkanlığı seçimi yapay bir tartışmadır
Laik - şeriatçı diye bölünmeyeceğiz**

IMF ve savaşa karşı BİRLEŞECEĞİZ

Milliyetçi, laik cephe bir bardak suda fırtına koparıyor. Cumhurbaşkanı kim olursa olsun, biz ekmek, barış ve özgürlük istiyoruz. Sınırsız düşünce, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz. İstiyoruz ve kazanacağız!

Cumhurbaşkanlığı seçimi, genel seçimler burjuva partilerini şimdiden harekete geçirdi. Bu hareketlilik içinde toplum aşağıda laik ve şeriatçı olarak bölünmeye çalışılıyor.

Cumhurbaşkanının kim ve hangi partiden olacağı, Çankaya'nın tepesine oturacak adamın eşinin baş örtülü olup olmayacağı en sık tartışılan konular.

Bu tartışmalar yapay.

Bunlar bu toplumun ezici çoğunluğunun gerçek sorunu değil.

Bu toplum bambaşka sorunlarla uğraşiyor.

Yoksulluk! İşte gerçek sorunumuz.

Açlık! İşte gerçek sorunumuz.

Savaş! İşte gerçek sorunumuz.

Kürt halkının barış çağrılarının yanıtsız kalması.

AKP hükümetinin sağlıkta yıkım yasasını geçirmek istemesi.

Özelleştirmeler ve IMF politikalarının yarattığı yıkım.

ABD'nin Irak işgali.

Küresel iklim değişimi.

Nükleer santrallerin yeni

ölüm tuzakları olarak hükümetin gündeminde yerini alması.

İşte gerçek sorunlarımız bunlar.

Burjuva partileri bu sorunlardan söz etmiyor.

Elele vermiş toplumu germeye çalışıyorlar.

Bir yanda laikliği kullanan milliyetçi cephe. Bu cephe demokrasiye, özgürlüklere düşman.

Diğer yanda IMF ve ABD'nin direktiflerinden çıkmaya cesaret edemeyen AKP.

Emekçilerin ise mücadeleden başka gücü yok.

Her iki cephe de yalan söylüyor.

Her iki cephe de IMF politikalarını savunuyor.

Her iki cephe de savaştan yana.

İşçilere, ezilenlere, savaşa karşılarına, sendikalara düşen bu sunni bölünmelere karşı çıkmak, sokakta haklarımızı savunmaktır.

Bizi laik-şeriatçı olarak bölemeyeceksiniz!

Savaşa ve IMF'ye karşı mücadelede, sokakta birleşeceğiz!

Kurban olam seçim taktiğine

Roni Margulies

İktidara geldiğinden beri AKP; AB, Kıbrıs, Kürt sorunu gibi konularda söyledikleri ve yaptıklarıyla Türkiye tarihinin milliyetçilikten herhalde en uzak hükümet partisi olduğunu tekrar tekrar kanıtladı. O zaman takiye yapmıyordu milliyetçilik konusunda, şimdi yapıyor.

Sayfa: 5

İslam ve kemalizm

Cengiz Alğan

İktidara geldiğinden beri AKP; AB, Kıbrıs, Kürt sorunu gibi konularda söyledikleri ve yaptıklarıyla Türkiye tarihinin milliyetçilikten herhalde en uzak hükümet partisi olduğunu tekrar tekrar kanıtladı. O zaman takiye yapmıyordu milliyetçilik konusunda, şimdi yapıyor.

Sayfa: 6

Emeğin sesi olarak yeni sol

Partiler yavaş yavaş seçimlere hazırlanıyor. Genel seçimler Kasım ayında yapılacak. Seçimlerden önce yılın ortalarına doğru cumhurbaşkanlığı seçimi gerçekleşecek. AKP'den CHP'ye, ANAP'tan DYP ve MHP'ye kadar bütün partiler manevralarını yapmaya başladılar.

Sayfa: 5

KİM NE DEDİ?

AKP'nin bayram sırasında İstanbul'a astırdığı Türk Bayraklı billboardları çok beğendim. Son iki yılda Türk Bayrağı'nın güzelleşmesi ve toplumun ortak sembolü olarak yücelmesi yolunda epey yazı yazdım. Şimdi Türkiye'nin her yerinde şehirlerin en güzel yerlerine, en güzel binalarına dikilen Türk Bayrakları'nı gururla izliyorum. **Ertuğrul Özkök, Hürriyet Gazetesini Genel yayın Müdürü**

? SORU-CEVAP

Chavez sosyalist mi?

Evet, Chavez sosyalist olduğunu kendisi de söylüyor. Ancak sosyalizm Chavez'in iktidarı değil. Aşağıdan kitle hareketinin kendi iktidar organlarını kurarak bizat kendisini iktidara taşımasıyla kurulacak. Bütün zenginliğin yaratıcısı olan işçiler kendi temsilcilerini üst yönetim organlarına koyacak ve tüm toplumsal yaşam kolektif olarak düzenlenecek. Böylece ayrıcalıklı yöneticilere ya da Chavez gibi 'kahramanlara' ihtiyacımız kalmayacak.

MERAKlitus

4 kez Cumhurbaşkanlığı yapan Ebedi Şef'ten sonra gelen Milli Şef kaç yıl Cumhurbaşkanlığı yaptı?

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez
■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad., Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır
www.sosyalistisci.org

Irak:

Kan dökmekten kâr eden özel ordular

Tıp degisi Lancet Irak'ta savaşın başlamasından bu yana ölenlerin sayısının 650 bin olduğunu açıklamasından bu yana ilk akla gelen soru bu ölümlerden kimin kâr ettiği oluyor.

Bir süre önce İngiltere'nin önde gelen bir sivil toplum örgütü Irak savaşından büyük paralar kazananlar üzerine bir araştırmasını yayınladı.

21. yüzyılın bu ilk yeni liberal savaşında binlerce paralı asker istihdam ediliyor.

Bugün Irak'ta 48 bin paralı yabancı asker var ve bunları istihdam eden şirketler 2004 yılından bu yana yaklaşık 100 milyar dolar kazandılar.

Bir ABD yetkilisine göre "her özel şirket aslında savaşçı bir tabura bedel. Şimdi bu şirketler dünyanın ilk özel ordusunu oluşturmak üzere bir araya geliyorlar".

Yabancı paralı askerler bir çok çok vahşi insan hakları ihlâline karıştılar. Örneğin bu Askeri Güvenlik Şirketlerinden ikisi Abu Garip'teki işkencelere katıldı. Bunlar Titan ve California Analysis Center Incorporated adlı şirketler.

Uluslararası Af Örgütü'ne göre bu şirketler etraflarına kendilerini her türlü yargılamadan ve soruşturmadan koruyan bir koruma içine alıyorlar. Şimdiye tek bir paralı asker dahi Irak'ta yaptıklarından dolayı bir soruşturmaya uğramadı.

ABD'nin Irak'ın işgalinden sonra ki ilk Irak Valisi Paul Bremer'in ilk işlerinden birisi Özel Askeri Güvenlik Şirketlerinin çalışanlarını soruşturmalardan muaf

tutması olmuştur.

Sonuç, Uluslararası Af Örgütü'ne göre ABD bayrağı ve silah gücünün altında kuralızsız bölgelerin oluşmasıydı.

Irak'taki bu olağanüstü kârlı işe karışan şirketlerden bazıları şunlar:

● Blackwater (ABD)

Bu şirketin başkanı Gary Jackson dünyanın en büyük ve profesyonel özel ordusunu oluşturduğunu söylüyor.

Irak ordusunu eğitmek için açılan ihaleyi kazandı. Daha önce ise

Koalisyon'un Geçisi Hükümetine güvenlik hizmetinin yanı sıra helikopterler veriyordu.

ABD Büyükelçisi John Negroponte ve Vali Paul Bremer'in güvenliğini sağlamanın karşılığında 21 milyon dolar aldı.

Blackwater Afganistan Savaşı'nda da yer aldı.

● DynCorp International (ABD)

Bu paralı asker şirketi 25 bin kişi çalıştırıyor. Irak'a yeni bir polis gücü kurmak için 50 milyon dolar aldı. Dynacorp ilk olarak eski

Yugoslavya'da orduya destek gücü olarak kullanıldığında ortaya çıktı.

Bu şirketin bazı çalışanları 12 yaşında kızların çalıştırıldığı genelevler açmak ve tecavüz sahnelerini filme almaktan suçlandılar.

Bu suçlamalar akarışanlar işten atıldılar ama yargılanmadılar.

● Vinnell Corporation (ABD)

Bu paralı asker ordusu Vietnam savaşı sırasında 5000 askerle işe başladı ve daha sonra Suudi Arabistan petrol kuyularının korunmasında görev aldı.

Şimdilerde Northrup Grumman adlı silah şirketine ortak ve Irak'ta 48 milyon dolarlık bir "güvenlik" ihalesi kazandı.

● Aegis Defence Services (İngiltere)

Bu özel orduyu daha önce Sierra Leone'a uygulanan silah ambargosunu delerek bu ülkeye hükümeti devirmek isteyenlere silah satan Tim Spicer yönetiyor.

Tim Spicer'in Sierra Leone'daki amacı ülkenin zengin elmas kaynaklarını bir Kanadalı İşadamına devtermektir.

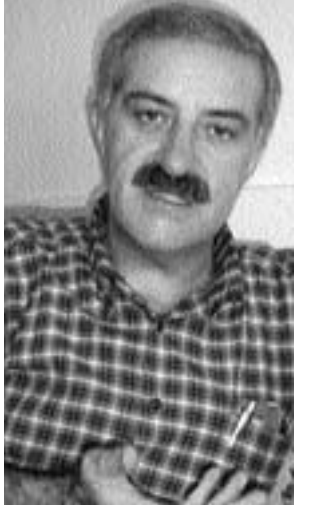
ABD hükümeti bu adama Irak'ta 293 ihale verdi. Görevi diğer 50 özel orduyu kontrol etmek.

● Armour Group (İngiltere)

Bu paralı asker şirketi Londra Borsası'na kayıtlı ve yılda 233.2 milyon dolarlık bir ciroya sahip. İngiliz hükümeti için Irak'ın Basra kentinde polislik görevi yapıyor.

Emekçinin enflasyonu

Resmi enflasyon yüzde 9.65 olarak açıklandı. Ancak DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş sendikası enflasyonun nüfusun en yoksul yüzde 20'sine yüzde 9.65 olarak değil yüzde 10.61 olarak yansıdığını tesbit ediyor.

Tecrite karşı yürüyüş

Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz ve Gülcan Görüröğlü'nün sürdürdüğü ölüm orucu kritik bir döneme girdi.

Ölüm orucunu sürdürenlerle dayanışma içinde olanlar Aşçı, Görüröğlü ve Saymaz'ın ölüm oruçlarının 277. gününde "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun" sloganı ile İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptı.

Tecrite karşı yürüyüş gelecek Cumartesi tekrarlanacak.

Kadına yönelik taciz ve şiddet

Son günlerde kadına yönelik şiddet ve taciz haberlerine sıkça rastlamaya başladık.

Yılbaşında Taksim Meydanı'ndaki eğlenceerde taciz olayları yaşandı. Yine bu olaydan hemen sonra kocasından dayak yiyen bir kadın öldü. Bunlar sadece haberlere yansıyan örnekler. Aslında gündelik hayatlarında buna benzer olaylar yaşayan kadınlar, bu cinsiyetçi davranışların hedefi durumundadır.

Hayatın her alanında cinsiyetçiliğe karşı birlikte mücadele etmek, kadınların hayatlarını kolaylaştıracak talepleri öne çıkarmak, cinsiyetçiliği besleyen kapitalizmin kurumlarını hem teşhir etmek, hem de bu mekanizmaların eşitlikçi politikalar izlemesi yönünde baskı yapmak gerekir.

Öldüren pazar: Bireysel silahlanma

Öylesine ekonomik ve kültürel kökleri olan bir konu ki, önüne geçmek için çok ciddi girişimler gerekiyor.

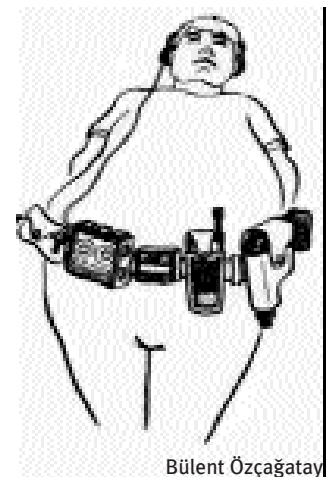
Yüzyıllardır süregelen atavrat-silah geleneği, toplumda itibar görme arzusu, kontrol edilemeyen içgüdüler ve silahın bir güç simgesi olarak görülmesi bireysel silahlanmanın başlıca sebepleri. Daha yılbaş gecesini 20 yaşında bir öğrenci havaya açılan kutlama ateşi(!) sonucunda can verdi. Adana'da bir adam, boşanmak isteyen eşini kurşunladı. Memlekette örnek çok. Bu

insanların hepsi yazılı ve görsel medya kahramanlarından etkileniyor, onlara özeniyor. Onlar her gün gözümüz önündeler. Gazetede köşe yazarlığı, başlık kulüplerine başkanlık yapanlar bile var: Ali Şen, Aziz Yıldırım mesela. Hal böyle olunca bu tür insanlar meclise bile girebiliyorlar. Geçtiğimiz günlerde AKP İzmir Milletvekili İsmail Katmerci, silah tutkunu milletvekilleri için Meclis'te bir atış poligonu yapılmasını önerdi ve açılışını yaptığı poligonda boy boy poz verdi.

Medya bu konuda popülist tutumundan uzaklaşıp, bazı karakterleri yansıtma biçimini değiştirmeli ve bu alandan geçinen insanlara artık fırsat vermemeli. Biraz cesur olup onları teşhir etmeli ve sorgulamalı. Yoksa kardeş kardeşi vurmaya devam edecek.

Türkiye'de her yıl ortalama 3000 kişi bireysel silahlanmadan dolayı hayatını kaybediyor. Silah piyasası gerçekten çok büyük bir piyasa; ama hiçbir zaman bir insanın daha embriyo iken elde ettiği yaşama hakkından daha değerli

değil ve mezarlıkta istihdam yaratmaktan başka bir özelliği yok.

Bülent Özçağatay

sosyalist işçi

Yeni bir sol alternatif gereksinimi

2007 Türkiye için seçim yılı. Önce cumhurbaşkanlığı seçimi olacak. Milliyetçi, kemalist laik cephe kıyameti koparıyor. Başbakan Erdoğan kendisine Adnan Menderes hatırlatılarak idamla dahi tehdit edildi. Aslında cumhurbaşkanlığı seçimi nedeniyle toplum kutuplaştırılıyor. Bu kutuplaşmadan ise en kazançlı çıkan parti açık ki ülkücü faşist MHP.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde koparılan bu fırtına aslında genel seçimleri hedefliyor. Kasım ayında genel seçimler var. Şimdiki kamuoyu araştırmalarına göre bu seçimlerin galibi büyük olasılıkla AKP olacak. Cephe oy kaybedecek ama parlamentoya gene girebilecek. MHP ve DYP ise yüzde 10 barajının çevresindedir. Kimi zaman aşağı iniyorlar, kimi zaman barajı aşılıyorlar.

Diğer partiler ise barajın oldukça uzağında. Dolayısıyla büyük kavga AKP'yi aşağı çekmek ve MHP ile DYP'nin önünü kesmek etrafından sürüyor. CHP, MHP'nin elinden tuttu ve barajı aşmasına yardımcı oluyor. DYP ise çıkışı Kürt sorunundaki yeni açılımında görüyor.

Sola gelince, açık ki 2007 Kasım seçimlerinde solu ağır bir yenilgi bekliyor. CHP, DSP ve SHP dahil toplam olarak solun oylarının gerileyeceği belli. Sosyalist solun ya da küçük solun oylarının artması mümkün değil. Dolayısıyla 2007 Kasım seçimleri sol açısından sonuçları şimdiden belli bir seçim.

Toplum 3 Kasım seçimlerinde yeni bir arayış içindeydi. Bu arayışa o vakit AKP ve Genç Parti yanıt verirken sol yanıt verememişti. Durum bugün de ne yazık ki pek değişmiş değil.

Bu durumda solun bu seçimlere değil yerel seçimler dönük politikalar geliştirmesi daha doğru olacaktır.

Açık ki var olan sol parti ve gruplar arasında kurulacak bir birlik geçen iki seçimin bir kere daha kanıtlandığı gibi toplumun arayışlarına yanıt verememekte.

Yerel seçimler için şimdiden oluşturulacak bir büyük koalisyon yerel seçimlere kadar kampanyalar yapabilir. Emekçilerin tüm taleplerini destekleyen, emekçiler arasında birliği ve mücadeleyi öne çıkaran bir politik hat bu arada yerel seçimler için bir dizi bölgede bağımsız adaylar çıkarabilir ve bütün kampanyaları bu bağımsız adayların çalışmalarına bağlayabilir. Böyle bir tutumun yerel seçimlerde solun alternatifi olması mümkün. Yeni bir ses, yeni bir çıkış olmayı başardığı ölçüde bu kampanyalar ve bağımsız adaylar büyük güçleri yanyana getirebilir ve sol için yeni bir çıkış olabilir. Sosyalist solla sosyal demokrat solu yanyana getirebilir.

Çok geç olmadan

Ateşkes ilan edildiğinden bu yana hala bu tutuma denk düşen bir karşı tutum olmadı. Çatışmalar sürüyor ama daha önemlisi daha düne kadar "Kürt sorununu" tanyan başbakan bugün geleneksel hatta çekilmiş durumda: "Kürt sorunu yoktur, terör vardır" diyor.

Kürt sorununa politik bir çözüm bulmayı bir kere daha reddeden bu tutum önemli bir fırsatın kaçmasına katkıda bulunuyor ve bu nedenle kendisine de büyük zarar veriyor.

Bugün yeniden "düşük yoğunluklu bir savaşın" başlaması kimse için yararlı değil tam tersine zararlı.

Henüz vakit çok geç değil. İpler bütünüyle kopmadan şahin tutumdan vazgeçerek yeniden politik çözüm tutumu benimsenir.

Biz bu savaşı durdurabiliriz

Saddam Hüseyin idam edildi. İdam vahşi bir yöntemle gerçekleşti. Son duasını edemeden itelediler. ABD egemen sınıfının kanlı geçmişini ve George Bush'un kanlı geçmişini bilenler açısından bu idamın gerçekleşmesi, uygulanan vahşet hiç de şaşırtıcı değil. ABD'nin 20. yüzyılda Vietnam'da, Nikaragua'da ve bir dizi ülkede uyguladığı vahşet akıllarda. Bush ise Teksas Valisiyken onlarca idam cezasını onayladı.

Gizlenen gerçekler

Yine de Saddam Hüseyin'in idamı sıradan bir katliam gösterisi değil. Emperyalistler bu idamla bir dizi beklentileri olduğunu gösterdiler. Sadece beklentiler değil söz konusu olan, bir dizi açığa çıkmasını istemedikleri gerçeği de Saddam Hüseyin'le birlikte gömmüş oldular.

Bu gerçeklerin en başında, Saddam'ı ABD'nin yaratmış, desteklemiş olması geliyor. Üstelik ABD Saddam Hüseyin rejiminin güçlenmesinde tek başına da değildi. İngiltere'nin Irak devletinin gerçekleştirdiği Halepçe katliamında kullanılan kimyasal silahların üretilmesinde ciddi bir rol oynadığı biliniyor.

Türkiye'nin, Irak devletinin bazı katliamlarında ağırlık rol aldığı, Saddam Hüseyin'in duruşmaları sırasında açığa çıktı. Belli ki duruşmalar uzadıkça, hem emperyalist ülkelerin hem de bölge ülkelerinin Saddam Hüseyin'le kurdukları kirli ilişkiler ortaya dökülecekti. Hızlandırılmış idamla bu gerçeklerin üstünü örttüler.

Direniş idam edilemez

Saddam Hüseyin, hukuk dışı mahkeme sürecinde yaptığı sert çıkışlarla, Irak direnişini ve Filistin davasını savunan konuşmalarıyla köşeye sıkışmış diktatör eskisi görüntüsünden hızla uzaklaşıp, emperyalizme karşı direniş sembollerinden birisine dönüşmeye başlamıştı. Mahkemede teslim olmayan kavgacı

görüntüsü, Irak halkının teslim olmadığını ve kavgaya devam ettiğinin sembolü oluyordu. Bush'un bu görüntünün devam etmesine daha fazla izin vermesi beklenemezdi.

George Bush ve ekibinin ise imaj tazelemeye ihtiyacı vardı. 2006 yılı Bush ve işbirlikçileri için hiç de parlak geçmedi. 7 Kasım Senato seçimlerinde Cumhuriyetçi Partinin aldığı mağlubiyet, Irak Çalışma Grubu'nun yazdığı raporun Irak'ta durumun kötüye gittiğini tespit etmesi, ABD ordusunda Irak'ta ne yapıldığı ve ne yapılacağı konularında yaşanan tartışmalar, ABD kamuoyunun Bush'un Irak işgali politikalarını desteklemediğini net bir biçimde göstermesi, Irak'ta her gün ortaya çıkan işkence ve savaş suçları Bush'un işini zora sokmaya başlamıştı. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in seçim mağlubiyetinden sonra istifa etmesi, ABD'nin Birleşmiş Milletler Daimi Temsilcisi John Bolton'un istifa etmesi, Bush'un bizzat "Irak'ta kaybediyoruz" demek zorunda kalması ABD'nin 21. yüzyılın egemen gücü olmaya devam etmek için başlattığı işgal politikalarını zedelemeye başlamıştı.

Bush ise sadece Irak'ta işgale devam etmek istemekle kalmıyor, İran gibi, neo-con politikaların önünde tehdit olarak gördüğü ülkelere de saldırmak istiyordu.

Irak'ta 650 bin kişi işgalin sonucu olarak ölmüşken, işgalin ürünü olarak "istikrar ve demokrasi" olarak sunulan rejim bombalama, intihar saldırıları ve etnik ve mezhepsel bölünme olarak hem iraklıların hem de dünya kamuoyunun gözünde çökmüşken, Bush'un hamle yapması gerekiyordu.

İdam imaj düzeltmeyecek

Irak'ta 650 bin kişi işgalin sonucu olarak ölmüşken, işgalin ürünü olarak "istikrar ve demokrasi" olarak sunulan rejim bombalama, intihar saldırıları ve etnik ve mezhepsel bölünme olarak hem iraklıların hem de dünya kamuoyunun gözünde çökmüşken, Bush'un hamle yapması gerekiyordu.

Saddam Hüseyin'in idamı bu hamlenin ilk adımıdır. ABD'nin geri adım atmaya çağını, Irak'ın bugün yaşadıklarının sorumlusunun işgal değil Irak'ın içinde çıkan Saddam Hüseyin olduğunu, Irak'ta asıl şimdi yeni bir dönemin başlayacağını anlatmanın kanlı bir yolu.

Mecliste itirazlarla karşılaşsa da Bush ve ekibi, yeni Irak stratejisinin ilk adımı olarak Irak'a en az 20 bin asker daha yollamaya karar verdi. Bush meydan okumaya devam ediyor. İşgalden sonra Irak petroleri dev petrol şirketlerine peşkeş çekilmeye başlandı bile. Ama bu yetmez. Neo-con yöneticiler ABD'nin "yeni Amerikan Yüzyılı Programı"nın ayrılmaz bir parçası olarak İran'a saldırmaya kararlı.

Küresel direniş kazanacak

Ama unuttukları bir şey var. Bütün etnik gerginliğe, iç çatışmaya rağmen Irak halkının yüzde 90'ı ABD'yi Irak'ta istemiyor. Saddam Hüseyin dönemini özleyenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Irak direniş ABD ordusu ve politikaları için bataklık olmaya devam ediyor. Şimdi yeni ABD askerlerinin Irak'a gitmesi, bataklığın derinliğini artırmaktan başka hiçbir işe yaramayacak.

Unuttukları bir başka güç ise küresel direniş. Irak direnişini sahipsiz küresel savaş karşıtı hareket Saddam Hüseyin'in idamında, ABD'nin Irak'ta uyguladığı vahşet zincirinin yeni bir halkasını gördü. Ve öfkesi, kampanya yapma azmi daha çoğaldı. 17 Mart'ta Irak işgaline karşı küresel savaş karşıtı güç, 2007 yılında Bush'un işinin ne kadar zor olacağını gösterecek.

Yurtseverlik ve sosyalizm

Toplumun en büyük kesiminin milliyetçi olduğu yaygın bir iddia. Solda da bu düşünceyi onaylayanlar giderek çoğalıyor.

Küçük faşist grupların basın tarafından "linç girişimi" diye adlandırılan saldırganlıkları milliyetçiliğin gelişmekte olduğu düşüncesini/iddiasını güçlendiriyor. Oysa faşist saldırganlar gerçekten çok küçük bir azınlık.

Milliyetçiliğin gelişmesi karşısında solda milliyetçiliğe doğru bir eğilim başladı. Zaten kemalizmin daima etkisi altında olan ve ondan ideolojik olarak etkilenen solun kimi kesimleri milliyetçiliğe eğilimliydi.

Sol milliyetçiler örneğin özelleştirmelere karşı çıkarken bunu yeni liberalizme karşı bir mücadele olarak değil de Türk işletmelerinin yabancı sermayeye satışına karşı çıkmak olarak ele alırlar. Oysa emekçiler için patronun Türk ya da Türk olmayan olmasının hiç bir önemi yoktur. Sol milliyetçiler "bu memleket bizim" derler. "Ya Kürtler?" sorusuna cevap veremezler.

Sol milliyetçilik Kürt sorununda olduğu gibi Ermeni sorununda da sağ milliyetçilerle aynı yere düşer. Örneğin yurtsever TKP Orhan Pamuk'u halkın kendisine güvenini sarsmakla suçlar. Orhan Pamuk'u aynı doğrultuda eleştiren tüm sol milliyetçiler aslında 301. madde ile aynı yere düşerler. Kimileri ise Orhan Pamuk'u sınıfsal bir perspektifle eleştirir. Onun emekçi sınıfları savunmadığını anlatırlar ama asıl dertleri milliyetçiliktir. Ya da pek bilmişcesine iyi bir yazar olmadığını anlatırlar. Gene asıl dertleri milliyetçiliktir.

Kimi sol milliyetçiler rüzgarın milliyetçilikten yana estiğini düşündükleri için yelkenlerinin dolması için milliyetçi olduklarını söylerler. Oysa yadıkları milliyetçi fikirler onların değil sağ milliyetçilerin güç kazanmasına yol açar.

Bir yandan solda durup diğer yandan milliyetçilik yapanlar ya kazandıklarını geri kaybederler ya da ister istemez sağa doğru ilerlemeye başlarlar.

Emeğin sesi olacak yeni bir

Partiler yavaş yavaş seçimlere hazırlanıyor. Genel seçimler Kasım ayında yapılacak. Seçimlerden önce yılın ortalarına doğru cumhurbaşkanlığı seçimi gerçekleşecek. AKP'den CHP'ye, ANAP'tan DYP ve MHP'ye kadar bütün partiler manevralarını yapmaya başladılar.

Cumhurbaşkanlığı seçimi, neredeyse her hafta gerginlik konusu olmaya devam ediyor. Önümüzdeki haftalarda da bu konu tekrar tekrar gündeme gelecek.

Yapay bölünmeler

Özellikle laik cephe, cumhurbaşkanlığı seçimini ölüm kalım meselesi olarak yansıtmaya çalışıyor. Bazen "asarız, keseriz" sesleri, "bazen şeriat cumhurbaşkanlığına kadar yayılıyor" çığlıklarıyla, toplum tümüyle yapay bir sorun etrafında kutuplaştırılmaya çalışılıyor.

Hepi topu meclisin aldığı kararları onaylama ya da veto etme hakkı olan bir kurumun etrafında bu ölçüde bir fırtına kopartılması, bu toplumda yoksulların ve emekçilerin gerçek sorunlarını gölgeyor.

Sahte sorunlar, gerçek sorunlar

Bu toplumun en büyük sorunu, ne sosyal ne de demokrat olan CHP'nin çığırkanlığını yaptığı gibi cumhurbaşkanının kim olacağı değil. En büyük sorun yoksulluk.

2005 yılı rakamlarına göre, 18 milyon kişi yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

En büyük sorun, eşinin başı türbanlı birisinin cumhurbaşkanı olup olmayacağı değil. Büyük sorun açlık. Türkiye'de yine 2005 rakamlarına göre 1 milyon kişi açlık sınırının altında yaşamak zorunda. Yani televizyonlarda şişirilen parıltılı dünyaların tamamen dışında, bu toplumda 1 milyondan fazla insan, beslenemiyor.

Bu toplumun temel sorunu, milli bir bölünme değil. Yurtsever soldan İşçi Partisi'ne, oradan CHP ve Milliyetçi partilere kadar, temel sorunumuzun ayrılıkçı bölünme olduğu anlatılıyor. Türkiye'de

böyle bir sorun yok. Temel sorun, Türkiye'nin, İnsani Gelişmişlik Düzeyi açısından sıralanan 173 ülke arasında 85. sırada yer alması. Her yıl on binlerce insanın intihar etmesi. 100 binden fazla seks işçisinin olması. 1 milyondan fazla çocuk işçinin çalıştırıldığı, milli gelirinin yaklaşık 4,5 katı büyüklüğünde, 1 trilyon 236 milyar dolar borcun ödendiği, asgari ücretin 16 yaşından büyükler için brüt 562.50, net 403.03 YTL olduğu bir toplumda Kürt sorununu bölünme öcusü gibi göstermeye çalışanlar açık yalan söyleyenlerdir.

Türkiye'de ne şeriatçı bir rejim değişimi tehdidi ne de Kürt hareketinden kaynaklı bir bölünme sorunu vardır.

Sorun yoksul büyük çoğunluğun temel sorunlarının görünmesini engelleyen laik-milliyetçi cephenin zaman zaman ırkçılığa zaman zaman ordudan darbe beklemeye varan tutumlarıdır.

IMF'ye hayır!

AKP, beş yıllık iktidarı boyunca çok sayıda yeni liberal politikayı hayata geçirdi. Yani özelleştirdi, sattı, sosyal hakları budadı. En büyük saldırısını ise en sona sakladı. Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu toplumun ezici çoğunluğunun kıt kanaat faydalanabildiği sağlık ve sosyal güvenlik haklarını gasp eden bir saldırı. Bu saldırının kanunlaşması, Temmuz ayına ertelendi.

Dünya Bankası başkanı, kanunun Temmuz ayına ertelenmesine hemen tepki gösterdi. "Reformun mutlaka uygulanması gerekir dedi. (Siz bunu "sağlıkta yıkım yasaasının hemen uygulanması gerekir" olarak okuyabilirsiniz). Bu toplumdaki gerçek bölünme bu. Sağlıkta yıkım yasaasını isteyenlerle yasaya karşı çıkanlar.

Savaşa hayır!

AKP hükümeti elinden geldiğince ABD'nin Afganistan ve Irak işgallerine ortak oluyor. Savaşın Lübnan'ı da aşarak çok daha yayılması olasılıkları var. Türkiye'de halkın ezici çoğunluğu savaşa karşı. Gerçek bölünme de bu. Savaşı isteyenlerle savaşa karşı çıkanlar.

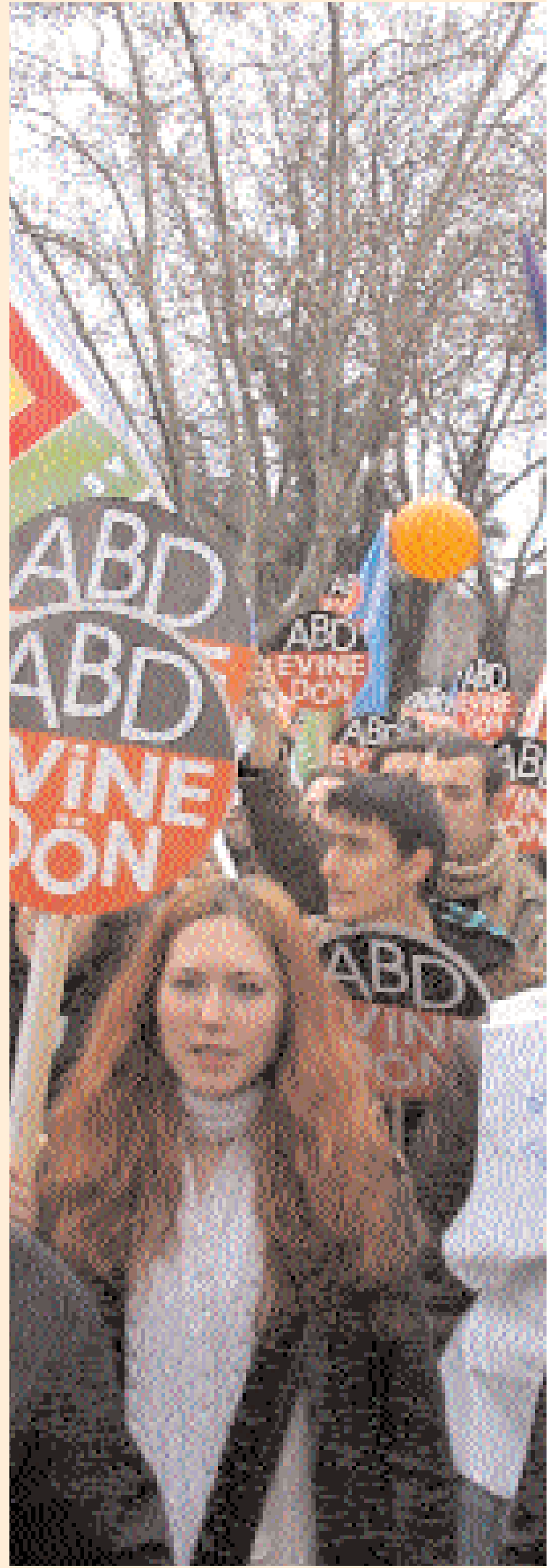
Seçim tartışmaları değil sokakta mücadele

Büyük partiler, yapay gerginlikler yaratarak seçim, cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmalarını şimdiden başlatıyor. Parlamento dışı radikal solda da bu tartışmalar heyecan yaratıyor. Solun heyecanlanması gereken süreç seçim süreci değil mücadele zemini olmalıdır.

Bizim yeni bir sola, emeğin sesi olmayı başaran bir sola, savaşa net bir biçimde "Hayır!" diyen bir sola, Kerinçsizlere, yurtseverliğe, kemalizme ve milliyetçiliğe asla taviz vermeyen, ezilenlerin küresel dayanışmasını her türlü ideolojik motifin üzerinde tutan bir sola, Kürt sorununda siyasal çözüm talep eden ve Kürt halkının yanında politik tutum alan bir sola, IMF politikalarına hiç hilafsız karşı çıkan, sağlıkta yıkım yasaasını durdurmak için sokakta mücadele eden, kampanyalar yaparak toplumun emekçi çoğunluğuna güven veren bir sola ihtiyacımız var.

Birleştiren, tüm muhalif güçleri bir araya getirmeye çalışan, küresel her soruna karşı yerel mücadele vermek için örgütlenen, laik-şeriatçı bölünmesinin yapay bir bölünme olduğunu yeni liberal politikalara karşı sokakta verdiği birleşik mücadeleyle gösteren bir sola ihtiyacımız var.

Şenol KARAKAŞ

GÖRÜŞ

Kurban olam
seçim taktiğine

Başbakan Erdoğan, Amerika'da bir gazetecinin "Kıbrıslı Türklerin haklarından söz ediyorsunuz. Siz Kıbrıslı Türklere istediğiniz hakların aynısını Kürtlere vermeye hazır mısınız?" sorusuna "Kürtlerin Türkiye'de hak diye bir sorunu yok ki" cevabını verdi.

Ardından, İstanbul'un (ve herhalde diğer kentlerin) sokakları, bayraklı ve "Kurban olam ayına yıldızına" sloganlı Erdoğan afişleriyle kaplandı.

Aynı Başbakan bir buçuk yıl kadar önce Diyarbakır'a gitmiş ve orada "Türkiye'de Kürt sorunu vardır... Geçmiş hataları yok saymak, büyük devletlere yakışmaz... Kürt sorunu daha çok demokrasiyle, daha çok vatandaşlık hukukuyla, daha çok refahla çözülür" demişti.

Adamın beklenmedik bir şekilde kafayı yemiş olmadığını varsayabileceğimize göre, belli ki başka bir şey oluyor. Ne olduğu belli. Seçimler geliyor. Açık ki, AKP seçimlerde diğer partilerden daha az milliyetçi görünmek ve bu nedenle oy kaybetme tehlikesiyle karşılaşmak niyetinde değil.

İktidara geldiğinden beri AKP; AB, Kıbrıs, Kürt sorunu gibi konularda söyledikleri ve yaptıklarıyla Türkiye tarihinin milliyetçilikten herhalde en uzak hükümet partisi olduğunu tekrar tekrar kanıtladı. O zaman takiye yapmıyordu milliyetçilik konusunda, şimdi yapıyor. AKP milliyetçi bir parti değil. Hem ideolojik kökenleri İslami bir dünya görüşünden kaynaklandığı (ve İslam ulusa değil, ümmete öncelik verdiği) için milliyetçi değil. Hem de sırtını egemen sınıfa yaslamış olduğu ve TÜSİAD'ın talepleri doğrultusunda AB, Kıbrıs ve Kürt sorunlarını çözmek zorunda olduğu için milliyetçi değil.

Türkiye'de milliyetçiliğin medyanın (ve solun) abarttığı kadar yükseliş halinde olduğuna inanmıyorum (seçimlerde MHP ve CHP'nin alacağı oylar kimin haklı olduğunu gösterecek), ama milliyetçiliğin önemli bir unsur olduğu da açık. Belli ki AKP riske girmek istemiyor. Ne olur ne olmaz, milliyetçi seçmene de el sallamak istiyor.

Ben bunlardan iki sonuç çıkarıyorum. Birincisi, başta CHP, TKP ve İP olmak üzere, dört senedir AKP'nin takiye yapıyor olduğunu, aslında koyu Müslüman ve siyasal İslamcı olduğunu fakat bunu sakladığını iddia edenlerin ne kadar kör olduğu bir kez daha kanıtlanıyor. "Ümmet", "kardeş Müslümler" filan gibi kavramlar belli ki AKP için hiçbir önem taşıyor. Hiç rahatsızlık duymadan İsrail'le sıcak ilişkiler yürütbildikleri gibi, hiç kaygılanmadan milliyetçilik de yapabiliyorlar. Tüm diğer partiler gibi. Hiçbir farkları yok.

İkincisi, geçen yaza kadar AKP'ye Kürt sorununda adım attıran, Erdoğan'a "Kürt sorunu vardır" dedirten güçler (Amerika'yı değil, TÜSİAD'ı kastediyorum) seçimlerden sonra tekrar devreye girecek. Ve sorunun çözümünde tekrar adımlar atılmaya başlanacak. Bekleyelim demiyorum elbet, sorunu sürekli gündemde tutmaya çalışmalıyız.

Ama gerçek milliyetçilere her ödün verdiğimizde Kürt sorununun çözümünü daha da zorlaştırdığımızı unutmamalıyım.

Roni Margulies

sol için

Milli koalisyoncular

AKP, Tayyip Erdoğan'ın "Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır" açıklamasıyla, milliyetçiliğe sert bir dönüş yaptı. AKP, MHP'nin kendi tabanını zayıflatmasını engellemek için bir seçim stratejisi olarak milliyetçilik yapıyor.

Ne sosyal ne demokrat

CHP ise çok uzun bir süre önce hem "sosyal" hem de "demokrat" yanlarını bir kenara atmıştı. Deniz Baykal, AKP'nin Avrupa Birliği ve Kürt sorunundaki demokratik açıklamaların sonucu olarak oluşacağını tahmin ettiği milliyetçi tepkiyi toparlamak için tüm AKP iktidarı boyunca statükocu ve milliyetçi-kemalist politikalar izledi.

CHP daha tehlikeli bir adım daha attı. MHP ile koalisyon kuracağını ilan ederek, faşistlerin seçim barajını aşması için psikolojik destek verdi.

Millicilikten MHP kazanır

Milliyetçiliğe oynayan ya da yurtseverlik kavramını kullanarak milliyetçiliği

sağın elinden almak isteyen tüm partilerin unuttuğu bir gerçek var. Bütün bu partiler milliyetçilik kumarında ufak tefek kazanımlar elde edebilirler. Ama kumar masasından zaferle çıkacak tek parti MHP'dir.

Milliyetçiliğin şu ya da bu şekilde yaygınlaşmasına hizmet eden partiler, milliyetçilik havuzunun gerçek sahibinin MHP olduğunu unutmamalıdır. Sizin bayrağınızda tek hilal vardır, faşistlerin bayrağında üç! Siz "şeriatçıdan cumhurbaşkanı olmaz" dersiniz, faşistler "olursanız da" gelir 'indiririz'" der.

Kürt sorununda ne diyeceksiniz?

Soldan milliyetçilik yapanlar, zaman zaman apışıp kalmak zorundadır. Çünkü solda olmanın kazandırdığı duygularla milliyetçilik her zaman bağdaşmaz. Bir yandan Kürt halkına sempati besleyip, devletin bu halk üzerinde acımasız bir baskı kurduğunu düşünürken diğer yandan da Kürtlerin bölücü olduğunu anlatmak zordur. Faşistlerin böyle

bir derdi yoktur. Gerekirse Kürt bölgelerinin bir ucundan girip öteki ucundan kıştır kıştır insan keserek çıkmaktan söz ederler.

Eveleme, geveleme

Milliyetçiliğin tamamlayamadığı tezleri tamamlayan tek fikir ırkçılıktır. Solun ırkçılık yapması çok zorken, faşistler milliyetçiliğin bir eyleme dönüştürmediği her fikri ırkçı fikirlerle tamamlayıp eyleme dönüştürürler. Orhan Pamuk Nobel ödülünü kazandığında milliyetçiliğe oynayan sol, eveleyip gevele. Faşistler çok nettir. Fırsatını bulsalar Orhan Pamuk'u linç ederler. Nitekim bu girişimde bulundular da.

İnsanların da aptal olduğunu düşünmüyorsak, kimin ne kadar tutarlı milliyetçi olduğunu, kimin milliyetçi fikirleriyle ne kadar tutarlı eylemlerde bulunduğunu çok iyi gözlediğine inanmak zorundayız.

Bu yüzden milliyetçiliği, yurtseverliği ve bayrağı dert edinen her fikir, bu fikrin gerçek sahibine hizmet eder.

Hepsi yeni liberal

AKP, yeni liberal saldırı programını uygulayan bir parti. 2002 yılında toplumun çoğunluğunun çürüme ve yoksulluğa karşı değişimi isteğinin ürünü olarak iktidara geldi. Bütün iktidarı boyunca esas olarak özelleştirme ve sermayeye yaranma politikalarını izledi.

IMF partileri

Sadece AKP değil, CHP de liberal politikaları savunuyor. SEKA, Paşabahçe özelleştirilirken, sağlıkta yıkım yasası geçerken CHP'den gür bir hayır çıkmıyor. Yoksulluğa karşı da CHP'nin sesi çok fazla çıkmıyor. İktidar partisi zaman zaman yoksulluğa

karşı mücadeleden daha fazla söz ediyor. Deniz Baykal, geçen hafta Tayyip Erdoğan'a çıkışırken, başbakanın yaptığı açıklamaların iş çevrelerine güven vermesi gerektiğini söyleyebildi!

Savaşın partileri

MHP de yeni liberal. ANAP ve DSP'nin de bu açıdan hiçbir farkı yok! Zaten AKP, DSP-ANAP-MHP hükümetinin ekonomi alanındaki patronu olan Kemal Derviş'in yeniden yapılanma programını devraldı. Mezarda emeklilik gibi işçi haklarına yönelik en ağır saldırılar bu üç partinin hükümeti döneminde

yaşandı.

Kamuda çalışanlara grev hakkı tanımayan sahte sendika yasası bu üç parti döneminde geçti.

DYP ise sağın geleneksel partilerinin başında geliyor. Süleyman Demirel'den Tansu Çiller'e kadar, her dönem işçi haklarına yönelik en ağır patron saldırısının uygulayıcısı olan bir parti.

Bu partiler üstelik Türkiye'nin çıkarları denilen bir illüzyona sığınarak savaşı savunan partiler. AKP ABD ile işbirliğinde. CHP, Türk ordusunun Kürt hareketine izin verilseydi ABD'nin Türkiye üzerinden Irak'a girmesine ses çıkartmayacaktı.

İslam ve Kemalizm

Cengiz ALĞAN

Şeriatçı bir parti olduğu iddia olunan AKP'nin hazırlattığı seçim afişlerinde, fondeki Türk bayrağı üzerinde görünen Başbakan Tayyip Erdoğan "Kurban olam ayına yıldızına" diyor. Sloganın "Kurban olam" kısmı, herhalde, İslamın önemli simgelerinden Kurban Bayramı'yla ilişkilendirilmiş. Geri kalan kısmı da Türk milliyetçiliğinin en önemli simgelerinden bayrakla ilişkili. Peki kimi sol çevrelerin iddiasıyla bir şeriat devleti kurma heveslisi olan Erdoğan "camiler kışlamız, minareler süngümüz" söyleminden ay-yıldız kurban olma fikrine nasıl 'evrildi'?

Seçimler geliyor

Bunun bir seçim taktiği olduğu ortada. AKP seçimlerden yine birinci parti olarak çıkacağını biliyor. Ama pek çok ankete göre %10 barajını zorlayacak gibi görünen iki parti, MHP ve DYP'nin meclise girmesini engellemek istiyor. Onların oylarından birazcık tırtıklaşa mecliste seçim sonrası yine sadece iki parti kalacak: AKP ve CHP. Böylece bir beş yıl daha iktidar garantilenecek, olası muhalif koalisyonların önü baştan kesilmeye başlayacak.

Bu yazıda hedeflenen ise İslam ile milliyetçiliğin flörtünün Kemalizm ideolojisinin şekillenme yıllarındaki düzeyine bir 'göz atmak'tır.

Kemalizm dinsiz mi?

Hilafeti ve Şeyhülislamlığı kaldıran, tekke ve zaviyeleri kapatan, cüppe ve sarığı yasaklayıp yerine şapka geçiren, ezanı Türkçe okutan Mustafa Kemal'in dinsel inancı var mıydı? Bu yalnızca onu ilgilendirir. İnanç bireyseldir; istediğine inanır, istediğine inanmazsın. Ama kurucu olarak Mustafa Kemal'in dini dışladığı

söylenemez. "Osmanlı dine dayalıydı, Atatürk laikliği getirdi" söylemi ise eksik kalır.

Laiklik aslında Osmanlı'nın son asrının sorunuydu. Meşrutî yönetime geçildikten sonra kurulan meclislerde dinsel azınlıklara temsil hakkı tanınmıştı. Tersine milli mücadele yıllarında Mustafa Kemal bu laiklik anlayışından geri adım atarak Kürtler, Çerkezler, Lazlar gibi Türk olmayan azınlıkları mücadeleye kazanmak için İslam kimliğini kullandı. Osmanlı'da dinlerini serbestçe icra eden azınlıklar ise düşmanın işbirlikçisi olarak gösterildi.

İslamın kullanılmasının bir nedeni Türk olmayan ama Müslümanlık ortak paydasında buluşan azınlıkları savaşa kendi saflarında dahil etmek idiyse, diğer nedeni de bu azınlıkların Yunan, Arnavut, Arap vb. milliyetçiliklerinden etkilenip çeşitli taleplerde bulunmalarını engellemektir denilebilir.

3 Aralık 2006 tarihli Radikal İki'de Ayşe Hür'ün Hülya Küçük'ten aktardığına göre 27 Aralık 1919'da Ankara'da Mustafa Kemal'i özel giysi ve ayinleriyle çeşitli dini tarikatler karşılamıştı. Atatürk'ün kurdurduğu ilk mecliste Müslüman olmayan tek bir üye yokken dini eğitim almış 85 üye bulunuyordu. Meclisin çıkardığı ilk yasalardan biri de içki yasağı olmuştu.

Atatürk'ten önceki milliyetçiler

İslam ile milliyetçiliğin bağdaştırılması Mustafa Kemal ile başlamadı. Türk milliyetçiliğinin kurucu örgütlerinden sayılan Türk Ocakları'nın Nizamname-i Esas ve Dahilisi'nde cemiyetin amacı "...akvam-ı İslamiyenin bir rüknü mühimi olan Türklerin milli terbiye ve ilmi, içtimai, iktisadi seviyelerinin terakki ve

ilasıyla Türk ırkı ve dilinin kemaline çalışmaktır." denilir. Yani Türklerin milli gelişimi İslam ümmetinin önemli bir eğilimidir.

Önde gelen Türk milliyetçisi Ziya Gökalp'te "Türk milletinden, İslam ümmetinden ve batı medeniyetinden" olma fikri hep vardır. Türkçülük fikrinin en önemli isimlerinden Gaspralı'nın da en büyük hayali bir "Dünya Müslümanları Kongresi" toplamaktır. Örnekler çoğaltılabilir.

Milli mücadele sonrası

Mustafa Kemal ancak milli mücadeleyi kazandıktan, ülkenin kayıtsız şartsız tek adamı olduktan sonra İslamla ilişkisini değiştirmeye yöneldi. Yasaklar ve baskılarla dolu bir dönemin ardından İslamcılık neredeyse bütünüyle tasfiye edildi. Tüm yasal düzenlemeler batı tipi laiklik anlayışına göre yapıldı. Örneğin cuma günü olan hafta tatili pazara alındı. Milletvekillerinin ant içme metinlerindeki 'vallahî' kelimesinin yerine 'namusum üzerine' ibaresi getirildi. İbadette Türkçe Kur'an zorunluluğu konuldu. Artık Türkiye'nin yeni bir dini vardı: milliyetçilik. Bu anlayış CHP'nin 1935'te toplanan 4. Büyük Kurultayı'ndan sonra iyice yerleşti.

Bugünün Kemalistleri

Aslında Kemalizm milli mücadele sonrası İslama karşı yaptığı bütün köktenci hamlelere rağmen, dinin toplumsal kökenlerini bütünüyle kurutmaya çalışmadı. Aksine, devlet otoritesini din üzerinde hakim kılmaya gayretine girdi. Hatta camileri devlet korumasına alarak kendi propagandasının yapıldığı mekanlar olarak kullanılmasını sağladı.

Bugünün Kemalistleri arasında da aynı taktiği izleyenlere rastladık. Örneğin 12 Eylül askeri darbesinin lideri Kenan Evren gezilerinde, asıl çoğunluğunu okullarından zorla toplanıp getirilmiş öğrencilerin oluşturduğu kalabalıklara, elinde Kur'an'la konuşurdu. Yine en fazla cami ve imam hatip okulları darbe şefi yönetiminde açıldı. Samimi Kemalistlerden Ecevit'in de Fetullah Gülen cemaatiyle yakın ilişkisi biliniyor.

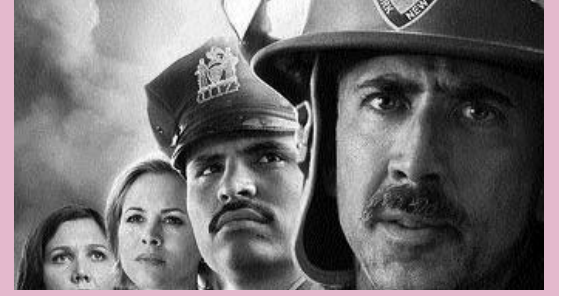
Kısaca, milliyetçilik ve İslam bu topraklarda yaşayan halkların kontrolünün sağlanmasında hep bir arada kullanılmıştır. Örneğin Türkiye'nin büyük faşist partisi MHP 70'li yıllarda "Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslüman" olmuştur. 80'li yıllarda revaçta olan Türk-İslam sentezinden bir dönem sonra saf Türk milliyetçiliği daha ön plana çıkarken bir bölünme yaşanmış ve İslami motifleri daha fazla kullanan BBP ikinci bir faşist parti olarak ortaya çıkmıştır. Yine de 1999'da iktidar ortağı olan MHP'nin en önemli propaganda araçlarından birisi türban sorunu olmuştur. Milliyetçi ve muhafazakar oylar arasındaki geçişkenliğin sebebi biraz da bu mecrada aranabilir.

Okuma önerileri:

Sosyalist İşçi'nin son üç sayısında yer alan Kemalizm eksenli yazılarda asıl olarak şu kitaplardan yararlanılmıştır:

Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce, Cilt 4, İletişim Yay.
Kuruluş ve Kurucu, Seyfi Öngider, Ayrıntı Yay.
Çankaya'nın Bütün Adamları, Seyfi Öngider, Ayrıntı Yay.
Atatürk, Andrew Mango.
Pantürkizm, Jacob M. Landau, Sarmal Yay.

FİLM

"Dünyaya hoş geldin Amerika"

11 Eylül saldırısı, görülmemiş ölçüde etkili bir terör eylemiydi. Bundan, eylemi gerçekleştirenler dışında kimsenin şüphesi yok. Etkisinin ise sadece ABD ile sınırlı olmayacağını, İkiz Kulelere saldırı gerçekleştiği anda biliyorduk.

Oliver Stone'un filminin fragmanlarını izleyince, belki bu etkinin küresel boyutları hakkında yorumlara da sahip bir filmle karşılaşacağımızı düşünüyorduk. Ama bu boş bir düşünce.

Film baştan sona, 11 Eylül'ün sıradan insanların hayatını nasıl mahvettiğini anlatırken, tam bir Amerikan kahramanlık öyküsüne dönüşüyor. Sadece kahramanlık da işlenmiyor, Hollywood filmlerinin onsuz olmaz ana motifi olan ailenin kutsallığı, güçlü bir din vurgusu da filmin her karesine sızmış durumda.

Enkazın altında kalan kurtarma görevlilerinden ikisi hayatta kalma mücadelesi verirken, birbirlerine destek olurlar. Hayat hikayelerini birbirlerine anlatırlar. Bu arada daha uzak bir bölgede televizyon başında saldırıyı izleyen eski bir ABD deniz piyadesi, kurtarma bölgesine adeta koşarak gider. Özellikle bu deniz piyadesinin filme katılması, bu deniz piyadesinin her konuşması ve davranışının insanı sinirlendiren koyu bir milliyetçilikle yüklü olması filmin seviyesini de ortaya koyuyor.

Film teröre söven ve ABD milliyetçiliğine övgü yapan bir yapıyla giderken, sizin aklınıza Arundhati Roy'un 11 Eylül'le ilgili bir sözü geliveriyor son hızla: "Dünyaya hoş geldin Amerika."

Bütün bir 20. yüzyılı İkiz Kulelerin enkazı altında geçiren yoksul dünya halklarını, ABD'nin öldürdüğü tüm dünyadan milyonlarca insanı ciddiye almayan vatansever bir Amerikan filmi Dünya Ticaret Merkezi.

Şenol KARAKAŞ

Dünya Ticaret Merkezi, Yönetmen: Oliver Stone, Oyuncular: Nicolas Cage, Michael Pena

MÜZİK

Şunu bir dinle!

Zaman makinemize binelim ve 1945'e dönelim. Hillvalley Lisesi mezuniyet balosundayız. Sahneye çıkan grubun parmağı kesilen üyesinin yerinde Marty McFly var ve Jonny B. Goode'u söylüyor. O sırada yerine geçtiği müzisyen telefonla birisini arıyor "Hey Chuck, Chuck... Şunu bir dinle!" Chuck Berry'nin o unutulmaz şarkısını ve filmi her zaman beraber hatırlarız.

Elvis ile beraber Rock'n Roll'un R&B'den farklılaşmış kendine özgü bir müzik türü haline almasını sağlayan en önemli isimdir. Kendinden önceki gitaristlerin tekniklerini sentezleyerek Rock'n Roll'un ilk gitar kahramanı olmuştur. Bulduğu teknikler ve gitar rifleriyle kendisinden sonraki müzisyenleri etkilemiştir. Meşhur Duck Walking (Ördek Yürüyüşü) bir konserinde kendisinden geçtiği bir anda doğaçlama olarak çıkmıştır.

Rock'n Roll ilk dönemlerinde, onunla beraber gençler arasında o kadar rağbet görür ki, hem endüstriye karşı en radikal çıkışların kaynağı, hem de müzik endüstrisinin en yağlı geçim kaynağı konumuna gelir. Ama 50'lerin sonunda çeşitli olaylardan dolayı hapse girer. Elvis o dönemde askerliğini yapmaktadır ve Rock'n Roll Bob Dylan'ın çıkışına kadar bir boşluğa girer.

Chuck Berry geçtiğimiz aylarda 80. yaşına girdi, ama dünyanın çeşitli ülkelerinde konserlerine devam ediyor. Yaşayan efsane 19 Ocak gecesi İstanbul'da hayranlarının karşısında olacak. Joony B. Goode, Rollover Beethoven, Maybellene, Sweet Little Sixteen Rock&Roll and Music ve diğerini dinlemeye değer.

Tuna Öztürk

sosyalistisci@gmail.com

Medikomu vermem

AKP hükümetinin CHP'nin katkıları ile çıkardığı Genel Sağlık Sigortası yasası emekçilere dönük bir saldırı. Bu yasa aynı zamanda öğrencilerin kazanılmış haklarına da saldırıyor.

Medikolar öğrencilerin yararlanabildiği tek sağlık kurumu. Yeni yasa sağlık ocaklarını kaldırıp yerlerine aile hekimliği kurumunu getirirken medikoları da kapatıyor.

Öğrenciler zaten giderek daha zor koşullarda okumaya çalışıyorlar. Medikoların kapatılması zincirin en son halkası.

Be defa direnelim. Genel Sağlık Sigortası yasasının bazı maddeleri Anayasa mahkemesi tarafından bazı iptal edilince hükümet yasanın uygulanmasını bir süre için durdurdu. Bu süre içinde hazırlanabilir ve yasayı durdurabiliriz. Yasa tekrar gündeme geldiğinde Ankara'da, sokakta olacağız ve yasayı durduracağız!

Salih GÜLEN

AKP'ye de güle güle diyebiliriz

Sosyalist İşçi'nin geçen sayısında 2006 yılı içinde güle güle dediklerimiz

uzun uzun anlatılmış. 2007 yılında ise sağlık yasasını çöpe yollayacağımız anlatılmış. Ama bence 2007 yılında asıl AKP hükümetine güle güle demeliyiz. Yeter mi? Yetmez! AKP'nin yanı sıra Deniz Baykal'ın CHP'sine de güle güle demeliyiz. Yeter mi? Yetmez! AKÇ ve CHP'nin yanı sıra Bush'a, Blair'e de güle güle diyebiliriz. Ama bence bu da yetmez. Asıl kapitalizme güle güle diyebiliriz.

Mine BİLGİN

Müzik üzerine daha çok yazı

Sosyalist İşçi'nin kültür ve sanat sayfaları oldukça ilginç. İyi yazılar çıkıyor ama müzik üzerine yazılar diğerlerine göre daha az. Oysa gençler daha çok müzikle ilgileniyor.

Müzisyenlerle röportajlar yapın. Barışarock'a birçok müzisyen katıldı. Onları bize kendi ağzlarından tanıtabilirsiniz.

Kerem Kabadayı ile

Okur mektupları

Haberlerinizi, eleştirilerinizi, düşüncelerinizi Sosyalist İşçi'ye gönderin. Sosyalist İşçi bundan güç kazanacaktır, daha kolektif bir yayın olacaktır. Yazılarınızın lütfen 100 kelimeyi aşmamasına dikkat edin.

sosyalistisci@gmail.com

konuşabilirsiniz. Tutarlı bir antiemperyalist.

Selin UĞUR

Liseli eki

Ben lisede okuyorum. Bizim sorunlarımız çok fazla. Baskı altındayız. Köreltici dersler okuyoruz. Bizden habire para istiyorlar. Çok rekabetçi bir ortamdayız.

Bütün bunlar giderek daha da artıyor.

Bu nedenle liselilerin sorunlarını anlatan bir ek çıkartabilirsiniz. Biz liseliler katkı veririz.

Liseli Sadık

Faşistler saldıyor

Devlet Bahçeli'nin talimatı ile bir süredir ülkücüler her yerde saldırıyorlar. Sadece sosyalistlere ve Kürtlere değil, beğenmedikleri herkese saldırıyorlar. hem de çok kanlı bir biçimde. Satırlarla, baltalarla. Bunlar katil sürüsü.

Ülkücü faşistlere karşı direnmek lazım. Saldırdıkları her yerde cevap vermek gerekir. Meydanı onlara bırakmayalım.

Faşistlere karşı en büyük yığınları harekete geçirmek gerekir. Bunu onları sistemli bir biçimde teşhir ederek yapabiliriz. Sadece saldırganlıklarını anlatmak yetmez. Geçen hükümet döneminde uyguladıkları yeni liberalizmi de anlatmak gerekir. Özelleştirmeleri vs. Ayrıca MHP'li bakanların nasıl hortumladığını da anlatmak gerekir.

Metin BİRGÜL

DSİP

Ayrıntılı bilgi için:
0536
335 10 19

Akhisar: 0537 - 940 58 95
Adapazarı: 0546 - 426 58 80
Bursa: 0542 - 500 23 22
Denizli: 0538 - 741 41 49
Edirne: 0555 - 688 0245
Kütahya: 0544 - 515 6259

DSİP - Beyoğlu

Perşembe günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Karakedi
İstiklal Cd. Bekar Sok No? 16/2
Beyoğlu
0536 - 259 73 64

DSİP - Kadıköy

Perşembe günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Nail Bey Sokak İbrahimagaoglu
İşhanı, No: 9-11, Kat: 3
Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

DSİP - Ankara

Perşembe günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Mithatpaşa Caddesi, No: 34/F, Kat:
4, No: 23
Kızılay
0543 - 417 36 17

DSİP - Cebeci

Perşembe günleri
saat 19.00'da toplanıyor

Ankara Üniversitesi, Cebeci
Kampüsü
0535 - 884 21 22

DSİP - İzmir

Perşembe günleri
saat 19.00'da toplanıyor

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31,
Kat: 4, No: 403 - Konak
0555 - 673 68 66

G8
PROTESTOSU
Kapitalizmi yıkalım
DSİP - sosyalist işçi

KÜRESEL BAK

16 Ocak
Beyoğlu BAK toplantısı
Konuşmacı
Roni Margulies
Karakedi
saat: 17.00

KADIKÖY BAK
Her hafta Çarşamba günleri Kadıköy'de Eğitim Sen 2 nolu Şube'de saat 19.00'da toplanıyor.

BEYOĞLU BAK
Her hafta Salı günleri İstiklal Cad, Büyükparmakkapı Sok. Hayat Apt'da Karakedi'de saat 19.30'da toplanıyor.

ÜSKÜDAR BAK
Her hafta Salı günleri Altunizade muhtarlığında saat 20.00'de toplanıyor.

Nükleer santrallara hayır

13 Ocak
Beyoğlu, Karakedi Kültür Merkezi
Bekar Sok. 16/3
saat: 17.00
Özgür Gürbüz

3 Şubat
Kadıköy, Eğitim-Sen 2 nolu şube
Saat: 14.00
Hilal Atıcı-Çağla Oflaz

KEG
Küresel Eylem Grubu

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeleden parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz

SON SÖZ

Sosyalist İşçi bu sayı ile birlikte haftalık oluyor. Haftalık bir gazetenin yükü ağır. Bu nedenle Sosyalist İşçi kısa bir süre 8 sayfa olarak yayınlanacak. Bu arada yeteneklerimizi geliştirmeye ve en kısa zamanda 12 sayfaya çıkmayı hedefliyoruz.

Haftalık Sosyalist İşçi daha çok haber ağırlıklı olacak. Bu nedenle Antikapitalist

eki de aylık olacak.

Sosyalist İşçi'nin ve Antikapitalist ekinin yanısıra en kısa zamanda 2 aylık bir teorik dergi çıkarmayı planlıyoruz.

Sosyalist İşçi'nin sayfa sayısı ile birlikte fiyatı da düştü: Sosyalist İşçi artık 1 YTL.

Ayda 4 sayı Sosyalist İşçi ve 1 Antikapitalist çıkacak. Abone olarak bunları 7 YTL yerine 5 YTL'ye alabilirsiniz. Ama Sosyalist İşçi'nin yaşamasına biraz daha fazla katkıda bulunmak istiyorsanız 1 aylık abonelik için 10 YTL de verebilirsiniz.

Size kalmış.

Cengiz Alğan

BENCE BAŞKA BİR DÜNYADA

...televizyonlarda televizyonları kapatma yetkisine sahip bir kurumun reklamı

yapılmayacak. RTÜK'ün şu an TV'lerde (ücretsiz ve zorunlu) yayınlanan bir reklamı var. Reklamın metni "sizin görüşünüze başvuruyoruz" ile özetlenebilir. İzleyiciler birbiri ardına gelip ellerinde yap-boz parçalarıyla duvardaki ekrana yansıyan bir görüntüyü tamamlıyor. Böylece TV'de ne izleyeceğine izleyici karar vermiş oluyor.

İlk bakışta demokratik gibi görünebilir. Ama, her şeyden

önce, reklamı yapılan kurum anti demokratik. Kafasına göre yayın yasaklanan, kanal kapatılan, radyo ve TV kanallarının gelirlerinin önemli bir kısmına el koyan, üstüne bir de kendi reklamını zorla yayınlanan bir ucubelik.

Halkı basın özgürlüğünün değil devletin bir baskı aracının yanında yer almaya çağırıyor. Üstelik, icraatını yerine getirmek için halkın vergileriyle tutulmuş memurlar yetmezmiş gibi, bir

de insanları muhbirliğe zorluyor. Milyonlarca insan bütün gün oturup TV programlarındaki 'aykırı' (tabii ki resmi devlet görüşlerine aykırı) unsurları tespit edecek, hemen telefona sarılıp durumu RTÜK'e ihbar edecek.

Örneğin, bir ülkücü faşist, solcuların bir anti faşist gösterisini, 'komünizm propagandası yapıyor' diye ihbar edebilecek. Ya da bir muhafazakar, diyelim eşcin-

sellerin sorunlarını konu alan bir programı, 'çocukların ahlakını bozuyor' diye şikayet edebilecek.

Bence sosyalist toplumda, her şey gibi TV yayınları da kolektif olarak belirleneceği için, RTÜK gibi demokrasi karşıtı kurumlara gerek olmayacak. Biz de bir programı izlerken ayıp, günah, yasak unsurları didiklemeye çalışmak yerine, programın içeriğinden zevk almaya bakacağız.

Başka bir eğitim şart! Eğitimde cinsiyetçilik

Eğitimin önemli sorunlarından biri de Türk milli eğitim sisteminin cins ayrımcılığına dayalı olmasıdır. Milli eğitimin temel ilkesinin kadın erkek eşitliğine dayalı olması görüntüden ibarettir. Uygulamada durum farklıdır. 8. sınıftan sonra aileler kız çocuklarını okula göndermek konusunda isteksiz davranmakta, seçme yaparak kız çocuklarının değil erkek çocuklarının okuması için çaba göstermektedirler.

Okullarda erkek öğrencilere daha aktif görevler verilirken kız öğrenciler daha geri rollerde yer alırlar. Kız öğrencilerin ve erkek öğrencilerin yapabileceği işler birbirinden ayrılır. Saç, tırnak, kıyafet gibi konularda kız öğrencilere daha çok baskı yapılır.

Bunun gibi baskılar, kısıtlamalar ve engellemelerle kız öğrencilerin söz alma, tartışma, karar verme, soru sorma, görev üstlenme konusunda pasifleşmelerine yol açmaktadır.

Eğitimde cinsiyetçilik en çok da ders kitaplarında karşımıza çıkmaktadır. Özellikle son birkaç yılda ders kitaplarındaki cinsiyetçi öğelerden arındırılmasıyla ilgili çalışmalar yapılmasına rağmen yine de "kadının asli görevinin annelik olduğu" gibi örnekler karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye'de 7.5 milyon okuma yazma bilmeyenin 6 milyonunun kadınlardan oluşması, ilköğretimde okul yöneticilerinin çoğunun erkek olması (yüzde 97), kadın öğretmenlerin ise ilköğretimde yüzde 44, ortaöğretimde yüzde 39 gibi bir oranı temsil edilmesini, cins ayrımcı yaklaşımın eğitim kurumlarına ne kadar yerleşmiş olduğunun küçük birer göstergesidir.

Eğitimde milliyetçilik

Okutulan ders kitaplarından, okuldaki resmi kutlamalara

kadar Türk milli eğitiminin pedagojik anlayışının önemlice bir kesimini milliyetçilik oluşturuyor. Herkese yabancı ve düşman gözüyle bakma eğilimi, dünyaya sağlıklı bakan insanlar yetiştirilmenin önünde büyük bir engel oluşturmaktadır. Örneğin Nobel ödülü alan yazar Orhan Pamuk'un bu başarısı nedense! "milli eğitim teşkilatımızı" hiçbir şekilde ilgilendirmedir. Çünkü Türklüğe hakaret etmiş bir yazar

iyi bir model oluşturamaz öğrencilere. Bu onların pedagojisine zararlıdır. Orhan Pamuk'u dünya alkışlarken, kitapları birçok dile çevrilip milyonlarca öğrenci tarafından okunuyorken, bizim okullarımızda yaprak kımıldamadı, tarih ve hayat bilgisi derslerinin içeriğinin büyük bir bölümü dünyadaki gerçeklerden kopuk, çoğunluğu milliyetçi öğelerle dolu. Etrafımız düşman devletlerle ve milletlerle dolu.

Muhafazakar bir tutuma sahip; farklı dillerin, ulusların varlıklarının esamesi bile okunmuyor. Hatta bu durum Milli Eğitim yetkililerince formüle bile edilmiş: "İlk ve orta öğretim ulusal savunma mekanizmalarının ve kültür direnç hatlarının kurulması gereken yerlerdir" diye. Her sabah "Ne Mutlu Türküm Diyene" diye biten andımızı okuyan öğrenciler bir görevi yerine getirmenin heyecanını bütün saflıklarıyla yaşarken, milliyetçi politikalarla o temiz hafızaları kirlenmeye başlıyor yavaş yavaş!

Eğitimin Piyasalaştırılması

Uluslararası sözleşmelerde ifadesini bulan "evrensel eğitim hakkı" ilkesi artık hiçbir utanma ve sıklıma yaşanmadan açıkça ihlal edilmekte. Verilen teşvikler sayesinde koskoca bir özel okul sektörü oluşmuş durumda. Devlet okullarının durumu da bu açıdan parlak gözükmemekte. Eğitim-Sen'in yaptığı araştırmaya göre, öğrencilerden katkı paylarının yanı sıra temizlik, fotokopi, tebeşir, spor parası vs adı altında tam 30 başlıkta para toplandığı saptanmıştır. "Her şeyin devletten bekleneceği" anlayışı üzerine oturan bu neo-liberal yaklaşımın sonucunda, öğrencilerden toplanan paraların Milli Eğitim bütçesinin üç katı olduğu görülmektedir. Bütün bunlar, eğitim hizmetlerinin özelleştirilmesinin başlangıç adımlarıdır. Bazı okullarda bir sınıfın velilerinin başlılarıyla televizyon, projeksiyon gibi materyallerle ders işlenirken aynı okulun bir başka sınıfında öğrenciler bu olanaklardan faydalanamamaktadırlar. Geçtiğimiz hafta İzmir'de bir okulda olduğu gibi, katkı payı veren öğrencilerin yakasına kokart takma gibi hem küçük düşürücü hem de ayrımcılığa yol açan uygulamalar karşımıza çıkmaktadır. Bir veli 'zorunlu olmayan' bağış parasını ödeyemediği için çocuğunu evinin yakınındaki okula kaydettirememektedir. Veli toplantılarına "Acaba yine ne parası istenecek?" diye çekinerek gelen velilerle öğretmenler karşı karşıya getirilmektedir.

Bütçeden eğitime ayrılan pay günden güne azaltılarak, devlet desteği devlet okullarından özel okullara kaydırılarak, paran kadar oku anlayışı yerleştirilmeye çalışılmaktadır.

Yeni bir alternatif

2006'da birçok yerde seçim sonuçları ezilenlerin yüzlerini güldürdü.

Şili'de, Ekvador'da, Venezüella'da; kendilerini sosyalist diye niteleyen adaylar seçimleri kazandı. Son birkaç yıldır Latin Amerika'daki bu değişime alıştık. Oysa çok değil, birkaç yıl öncesine kadar bu ülkelerin çoğu ya ağır baskı koşulları ya yoğun bir yeni liberal programın saldırısı ile genellikle de ikisinin birden altında ezilmekteydiler.

Latin Amerika'nın yanı sıra, Avrupa'da da önemli seçimler gerçekleşti. Savaş karşıtı hareketin içinden doğup gelişen Respect koalisyonu, İngiltere'de belirgin bir siyasal güç haline gelmekle kalmadı çeşitli kazanımlar da elde etti. İtalya'da seçim sonuçları Berlusconi'yi koltuğundan etti.

2007 yılında da Türkiye'de seçimler gerçekleşecek. Türkiye Afganistan ve Lübnan'da asker bulunduruyor. Halkın yüzde doksanından fazlasının savaşa (doğal olarak bu konuda hükümete de) karşı olduğu bir ülke burası. Mevcut hükümet, yoğun bir yeni liberal programa sahip olduğu gibi bu adımları uygularken de Kasımpaşalı üslubunu halka yöneltmekten çekinmiyor. Üstelik önümüzdeki seçimde soldan bir alternatif de görünmüyor.

Türkiye'de dünyadaki gibi savaşa ve yeni liberal politikalara karşı tabandan yükselen hareketi birleştiren bir politik yeni alternatif henüz yok. 2007 seçimleri için ittifaklar oluşacak ancak bunlar da kapalı kapılar ardında olacak. Ne sokaktan yükselen sesi taşıyacak ne de sokağa seslenecek.

2007 seçimleri için belki geç sayılabilir. Ancak kampanyaları birleştiren sokağın sesini ve rengini taşıyan bir alternatifi örnek artık hareketimiz için kaçınılmaz bir ihtiyaç.

Çözüm önerileri

- Bütçeden eğitime ayrılan pay arttırılmasını, okullara yeterli ödenek aktarılmasını,
- Eğitimin özelleştirilmesine yönelik uygulamalardan vazgeçilmesini,
- Eğitim emekçilerinin ücretlerinin yükseltilmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi

- Eğitim ve bilim emekçilerinin tümüne ücretsiz ulaşım olanağı sağlanmasını veya ulaşım ücreti ödenmesini,
- Sözleşmeli öğretmenlik uygulamasından biran önce vazgeçilmesini,
- Okullar başta olmak üzere, toplumun tüm kesimlerini etkileyen şiddeti sona erdirecek politikaların oluşturulmasını istiyoruz.
- Eğitim anlayışının milliyetçi ve cinsiyetçi öğelerden arındırılması.